

L'AVENTURA D'EN FLORENTÍ I EN BOLETIS A MONFANTÀSTIC

Mentre que en Florentí, en Boletis, na Flordalga (la mare d'en Florentí), na Neus (la reina de Monfantàstic) i el seu fill, en Quini, s'ho estaven passant d'allò més bé passejant, jugant i fent més coses a Mondrac, a Monfantàstic n'estava passant una de grossa.

Monfantàstic era un poblet on tot era bonic, on hi havia molts arbres, plantes i el cel era blau. Follets i fades hi conviuen en pau i felicitat. Allà, però, també hi havia un follet malvat, que bé coneixia na Neus: acabava d'agafar el tro i estava fent coses molt dolentes. Entre elles, havia posat a tots els criats de Neus a les masmorres, menys una que no va aconseguir posar. El follet malvat es deia Ralf i era un follet-bruixot molt dolent.

La que no van aconseguir posar a les masmorres va ser na Cristina, la cap de decoració del castell, que al veure com Ralf s'havia apoderat de Monfantàstic, va anar a Mondrac a avisar na Neus del desastre. Na Cristina va anar per un lloc on na Neus li havia ensenyat i la va anar a avisar. Era un camí que la mateixa Neus havia fet per anar a visitar a na Flordalga, un camí il·luminat i ample perquè hi cabessin flors. El problema era que ella no sabia on era na Neus.

Quan va arribar a Mondrac anava preguntant als dracs si havien vist una fada, i com que només n'hi havia una, de seguida li ho van dir, i amb les indicacions de la dragona va arribar a casa d'en Florentí, on en aquell moment es trobaven, a més del mateix Florentí, na Flordalga, na Neus, en Quini i en Boletis. Na Cristina va picar a la porta i na Flordalga va anar a obrir la porta, i quan hi va veure na Cristina la va fer passar al menjador, on eren tots. Na Neus, en veure na Cristina, li va dir:

- Què hi fas tu aquí?

I na Cristina li digué:

- T'he d'explicar una cosa, però abans em podríeu donar un got d'aigua amb aigua a dins si us plau? És que estic assedegada.

- Oi tant que te'n donaré - li va dir na Flordalga, mentre anava a la cuina -. Té, veu aigua.

- Moltes gràcies!

- Doncs ara ja em pots explicar per què ets aquí, Cristina- li va preguntar na Neus.

- Doncs he vingut aquí per explicar-te que en Ralf ha agafat el poder a Monfantàstic, i ha tancat a tots els teus servents.

- Quin desastre! Com ha pogut passar això, si el tenien tancat a una presó pel que em va fer?

- No ho sé, però haurem d'anar a aturar-lo.

- Florentí, Boletis, vosaltres em podríeu ajudar i anar amb mi a Monfantàstic?

- Oi tant que sí! – van dir alhora.

Llavors de seguida es van preparar per marxar a Monfantàstic.

Quan estaven a punt de sortir de casa, en Quini l'hi va preguntar si ell hi podia anar, i na Neus li va dir que si no se separava d'en Florentí i en Boletis sí, i ell va acceptar. Quan ja estaven preparats van anar pel camí secret cap a Monfantàstic

Mentre anaven pel camí amagat per anar a Monfantàstic, en Florentí i en Boletis parlaven amb na Neus:

- Què et va fer en Ralf i qui és?

- En Ralf és el meu ex-follet, i mentre estàvem vivint junts ell robava les meves joies, i quan ho vam descobrir, vaig manar que el portessin molt lluny del castell i el tanquessin en una presó.

Mentre estaven parlant ja estaven arribant a Monfantàstic, on ara el poble estava destrossat, sense arbres, sense plantes. No hi havia color, el cel estava gris, i el pitjor de tot era que en Ralf estava de rei. A Na Neus quan ho va veure li van entrar esgarrifances, el mateix que li va passar a en Florentí, a en Boletis i a en Quini. Na Neus, parlant fluixet, els va dir que ella mateixa havia fet un amagatall sota terra que només ella coneixia, i que per fer fora en Ralf havien d'anar-hi sense que ningú no els pogués veure. Tots junts i per uns passadissos que havia fet na Neus, van arribar a l'amagatall, on ara estarien tranquils: era una cova gran i espaiosa, decorada amb plantes i quadres, i també hi havia molta llum, una taula amb cadires, una mini cuina, un sofà, i fins i tot un dormitori amb dos llits grans. Quan van veure el que na Neus havia fet es van quedar bocabadats. Na Neus va començar a parlar:

- Va, seieu. Voleu quelcom per beure?
- Jo vull aigua, sisplau - va dir na Cristina.
- Jo també - van dir els tres nois alhora.

Llavors na Neus va anar a agafar uns gots d'aigua i els hi va posar sobre la taula.

- Aquí teniu els gots d'aigua. I ara comencem a parlar de com farem fora aquesta persona estúpida.

- Jo faré el que tu em diguis! - va dir en Florentí.

- Doncs mireu: tu, en Boletis i el meu fill anireu junts, i jo i na Cristina juntes. Portarem aquests intercomunicadors per parlar entre nosaltres.

- Com és que tens tot això aquí, mare? - li va dir en Quini.

- Perquè una reina sempre ha d'estar preparada, no sap què pot passar.

-Segur que tu ets la millor reina del món! - va dir en Quini molt il·lusionat i orgullós de ser fill de na Neus.

- Doncs a veure com podríem fer per fer fora aquest beneit - va dir na Neus.

- Jo tinc una idea - va dir na Cristina que, després de na Neus, era la que se sabia tot el castell com el palmell de la seva mà.

Després d'una bona estona planejant com farien fora en Ralf, van preparar-se per marxar i començar. Mentre anaven pels passadissos, en un moment on hi havia dos camins na Neus va dir:

En Florentí jo, anirem directament cap al castell, i vosaltres ja sabeu que heu de fer?

- Si Neus, en Quini, en Boletis i jo hem d'esperar la teva senyal- va dir na Cristina.

Quan ja havien repassat el que havia de fer cadascun d'ells, cada grup va anar pel camí que li tocava, en Florentí i na Flordalga cap al castell i en Quini, en Boletis i na Cristina cap a on havien d'anar.

En Florentí i na Flordalga van anar pel passadís que portava cap al castell, més concretament, al soterrani del castell. Ells havien de fer que el rei sortís del castell, el problema era que en Ralf coneixia a na Flordalga, però no coneixia a en Florentí. Van arribar al soterrani, en Florentí es va preparar per parlar amb Ralf i convèncer-lo de que sortís fora. En Florentí es faria passar per un nen que li agradava molt el que estava fent i que ell de gran voldria ésser com en Ralf. Però com que volien que tot sortís bé, a en Florentí no se li havia d'escapar res de que coneixia a Neus. Quan ja va estar tot preparat, en Florentí va sortir a fora del castell i va anar cap a l'entrada, on hauria de passar per molts guàrdies, grans i lletjos. A en Ralf li agradava que la gent entres al castell per poder parlar amb la gent que els hi agradava el que estava fent, però estava clar que no l'anava a visitar ningú, perquè quan en Florentí va anar a veure el rei, quasi no es creia que

l'anessin a veure. En Florentí va començar a fer el seu paper, amb una cara d'il·lusió i fent-li elogis a en Ralf, però de cop i volta en Ralf el va fer callar i li va dir:

- Un moment, no vagis tan ràpid, espera, que vull saber com et dius primer.
- Perdó, es que em feia tanta il·lusió conèixer-te, que no he pensat en que tu no em coneixies. Em dic Florentí i estic encantat de conèixer-te!
- Així que et dius Florentí. Es un nom que m'agrada. On vius?
- Jo visc aquí sol, els meus pares em van abandonar, i visc sol.- va dir en Florentí posant-se nerviós i improvisant el que havia de dir.
- Passar a berenar Florentí, que estava apunt de berenar jo.

Llavors en Florentí i en Ralf van anar a berenar mentre parlaven. De cop, quan ja havien acabat de berenar, en Florentí li va dir a en Ralf si el podia portar fora a fer un passeig. I en Ralf va dir que sí però que anessin al jardí de darrera que no hi havia ningú. Però el que no sabia en Florentí, era que en Ralf era encara més dolent del que ja era. En Ralf quan va agafar el tro de na Neus, va manar que possessin un pou màgic al jardí de darrera. Aquell pou era un pou que quan i queies no sabies on aniries a parar, perquè les persones que hi havien caigut o les havien tirat per allà mai no les havia vist ningú mai més. El cas era que en Ralf volia tirar a Florentí pel pou, i no volia que ningú el veiés. Van sortir al jardí i van començar a anar lentament cap al pou.

En aquell moment na Neus ja estava amb el grup d'en Boletis, que havien d'entrar en aquell moment, abans de que en Ralf tirés a en Florentí pel pou. Na Neus ja sabia que en Ralf voldria tirar a en Florentí pel pou, i ella volia que sigues en Ralf qui anés pou avall. En Florentí va veure el pou i llavors va fer el senyal que faria que na Neus i el grup d'en Boletis anessin a salvar-lo. Quan va fer el senyal, ràpidament va sortir na Neus de darrera de l'arbust on estava amagada. En aquell moment en Ralf va veure a na Neus es va posar molt furiós, perquè llavors en Ralf va entendre que li havien preparat una trampa, allò volia dir que na Neus voldria tornar-lo fer fora i ell no volia.

- Ja veus Ralf, aquí estic, i no deixaré que tiris a en Florentí pel pou, com vas fer amb aquell altre follet fa tants anys- li va dir na Neus a en Ralf.
- Guàrdies! Guàrdies! Veniu immediatament aquí!
- Ha, ha, ha! Els teus guàrdies no vindran, estimat Ralf- va dir na Neus tot rient - No estan conscients, en Boletis, na Cristina i en Quini se n'han cuidat.
- Com que no estan conscients!
- Ja t'ho dic jo.
- M'és ben igual, perquè jo tinc en Florentí i estic molt a prop del pou.
- D'acord, tu mateix si el vols tirar, tira'l, i si no, no el tiris.
- Estàs segura. Doncs apa, ara mateix el tiraré.

En Ralf va tirar en Florentí pel pou. El que no va saber veure en Ralf era que el pou per on l'havia tirat no era el de veritat, sinó que era un de mentida. En Florentí es va aixecar i va empènyer en Ralf al pou de veritat mentre na Neus el destapava.

Ja havien tret el que era més perillós, en Ralf, i ara havien de desempallegar-se dels trols, o fer que servissin a la reina.

Després d'haver-ho arreglat tot, na Flordalga va anar a passar uns dies a Monfantàstic, juntament amb en Florentí i en Boletis. I durant aquells dies s'ho van passar molt bé.

SOMNIS

Que són els somnis?

Tothom en parla, però ningú els veu. TotS somiem encara que de vegades no ens en recordem. Tocar-los no podem, agafar-los tampoc. Diuen que tan sols són anhels, il·lusions o imaginacions que el nostre Cervell crea i que de tant en tant sentim el desig de fer-lo realitat.

De vegades fem de la vida un somni i del somni una realitat.

Molts pensen que no hi ha dolor que la son no pugui vèncer.

Podem pensar que la llibertat tan sols existeix a la terra dels somnis i que l'esperança és el somni de l'home despert.

Asseguren que una vida aconseguida és un somni d'un adolescent realitzat en l'edat adulta, però en realitat estem fets del mateix component de què es teixeixen els somnis; la nostra petita vida està envoltada de somnis.

Quan un somni es fa realitat, ens fa pensar que la màgia existeix i que tot allò que crèiem irreal és tot just més real que mai.

Quanta vida en cada somni! Quant somni en cada vida!

MIREIA MARTIN 4T B